

doorgesneden. Onder de jongeren zal hij geen bewonderaars meer vinden, vreezen wij. Zij zijn het praten over de dingen beu, vooral wanneer het met zoo'n aarzellooze zelfverzekerdheid geschiedt, als hier het geval is. Hoe ver ligt dit boek van Van Suchtelen's eersteling, niet alleen wat stijl betreft, maar vooral naar den toon!

Neen, deze roman is geen aanwinst voor de Nederlandsche letterkunde, hij is veeleer het bewijs ervoor, hoe ongezond de toestand langzamerhand weer in onze letteren geworden is. Leg dit werk eens naast iets van De Meester of van Hopman en vergelijk dan eens het verschil in mentaliteit. Er mag zoo langzamerhand wel weer eens een S.O.S.-teeken gegeven worden, eer onze romankunst voor goed vastraakt op de zandbank, die „vormlooze actualiteit" heet, want daardoor geeft ze op den duur haar bestaansrecht onherroepelijk prijs en het is nog zeer de vraag, of zij zich deze luxe — in verband met de een of andere Toekomst-kunst! — reeds op het oogenblik permitteeren kan.

ROEL HOUWINK

LIDY VAN EYSSELSTEYN, *De Resonans*. Baarn, Bosch & Keuning, geen jaartal.

Het is een zachte, broze stem, die uit deze gedichten spreekt. Er zijn vele van deze zachte, broze stemmen in onze dichterlijke letterkunde, vooral in dat gedeelte, waar de vrouwen aan het woord zijn. Men kan hun geen talent ontzeggen, maar men kan toch ook niet bijzonder hoge verwachtingen koesteren omtrent de ontwikkeling hunner gaven. Gewoonlijk gaat deze poëzie wel voorbij, is zij een tijdelijke veiligheidsklep voor te sterk gespannen emoties. In sommige gevallen echter is zij van ernstiger aard en dreigt zij het richtsnoer te worden voor een geheel leven. Dan bidde men om een ongenadige kritiek, die de illusies voorgoed verstoort. Zachte heelmesters. . . . men weet het, niet waar! En er is zooveel in het leven, dat belangrijker is dan versjes maken, ze uitgeven en er lieve briefjes over krijgen. Er is zooveel beters te doen bovendien.

Lidy van Eysselsteyn onderwerpe zich aan een gestreng zelf-onderzoek, eer zij haar tocht voortzet op het doornig pad der poëzie. Zij late zich niet misleiden door goede (of slechte!) beoordeelingen, noch door oogenblikkelijke aandoeningen of teedere herinneringen. En zij leere van Rilke, dat niets zoo gezond voor een dichter is dan om zich hardnekkig en fel te verweren tegen zijn eigen uitingsdrang. Gedichten, die ontstaan moeten, worden geboren tegen wil en dank. Toegevendheid aan „inspiratie" werkt het ontstaan van een slappe en merglooze poëzie in de hand. En daarvan hebben wij zelfs in een poëzie-armen tijd als de onze te veel. Lidy van Eysselsteyn bedenke daarenboven, dat dichten (niet versjes maken!) een a b n o r m a l e bezig-